SORIN CERIN

Arta Absurdului Statuilor Vivante

Poeme filosofice

SORIN CERIN

ARTA ABSURDULUI STATUILOR VIVANTE

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- ARTA ABSURDULUI STATUILOR VIVANTE -

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

**ISBN-13:
978-1721615834**

**ISBN-10:
1721615830**

SORIN CERIN
- ARTA ABSURDULUI STATUILOR VIVANTE -
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- ARTA ABSURDULUI STATUILOR VIVANTE -
-poeme filosofice-

1) Suntem Statuile Vivante ale Absurdului

Suntem Statuile Vivante ale Absurdului,
forțate să joace,
cele mai inumane roluri,
care ne umilesc,
îngenuncheați fiind,
la tălpile reci și lacome,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care Suferințele ne croiesc,
Coșmarurile,
pe care să le îmbrăcăm,
indiferent de Anotimpul,
care se măsoară,
în Greața de noi înșine,
pe malurile abrupte,
ale Non-Sensurilor Existenței,
gata în orice moment,
să se surpe peste Privirile pierdute,
ale Aglomerațiilor Nimănui,
ce rătăcesc,
pe străzile Sufletelor pustii,
ale Cuvintelor.

2) Printre degetele răsfirate ale Privirilor

Paturile Vorbelor Goale,
abia ne așteaptă,
să adormim pe Genele Strămoșilor,
atâtor Iluzii ale Vieții și Morții,
ce poartă și azi,
plumbul greu al Cuvintelor mistuite,
de Singurătatea,
din noi înșine,
pe care abia o mai purtăm,
pe umerii gârboviți ai Destinului,
de Statuie Vivantă,
a unei Lumi,
ce nu a fost niciodată a noastră,
nici măcar atunci,
când credeam că suntem,
Nemurirea unei Iubiri,
al cărei fum dens,
ne-a trecut,
printre degetele răsfirate ale Privirilor,
pentru totdeauna.

3) Pe scena roasă și putredă a Destinului

Promisiuni descompuse,
împânzesc Târgurile de Conștiințe,
care-și țes pânzele,
tot mai dese ale Compromisurilor,
în care să ne prindem,
Rolurile noastre,
de Statui Vivante ale Absurdului,
pentru a fi jucate,
pe scena roasă și putredă,
a Destinului,
care nu vrea să ne întindă,
nici măcar o fărâmă de Iubire,
primită de la Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pentru a ne fi oferită nouă.

4) Pentru a ne trece peste trupurile lor Destinul

Suntem predestinați,
să ne împletim,
Iluziile Vieții și Morții,
de Statui Vivante ale Absurdului,
pe durata,
întregului nostru,
Non-Sens Existențial,
pentru a țese pânza groasă a Durerii,
pe care să o îmbrăcăm,
la Zilele de sărbătoare,
ale Deșertăciunilor,
pe care suntem forțați,
să le cinstim,
din alaiurile funerare,
ale Eternităților de Clipe,
pe care ni le-a ucis Timpul,
pentru a ne trece peste trupurile lor,
Destinul.

5) La malurile Ridurilor

Așteptând,
pe la colțurile Lacrimilor,
ale căror străzi aglomerate,
de Vorbe Goale,
abia își mai pot duce,
Statuile Vivante ale Absurdului,
pe umerii de plumb,
ai Viselor,
cu aripile frânte,
căzute pe fruntea plină de sudoare,
a Destinului nostru,
în care ne-am înecat Zilele,
la malurile Ridurilor,
din ce în ce mai înalte,
ale Amăgirilor,
de care n-am mai reușit să trecem,
vreodată.

6) Rolurile noastre de Statui Vivante ale Absurdului

Rolurile noastre,
de Statui Vivante ale Absurdului,
este să ducem pe spatele Simțămintelor,
întreaga Durere și Disperare a Lumii,
ce aleargă cu noi,
între Ființă și Neființă,
pe Orizonturile însângerate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
înecate de fiecare dată,
în Lacrima apocaliptică,
a Cuvântului Facerii,
Non-Sensurilor Existenței,
pe care suntem forțați să le bem,
în cănile de pustiu ale Destinelor,
tot mai abătute,
pe Căile spre Absolut,
atât de pline de gropile Absurdului,
încât au devenit impracticabile.

7) Pe frunțile Cuvintelor Uitării

Suntem forțați,
să ne petrecem,
întreaga Existență,
petrecând la mesele goale,
de orice Înțelesuri,
ale Adevărurilor unor Iubiri,
a căror Lacrimi,
prelinse pe tâmplele Deșertăciunilor,
au înflorit pe drumurile pustii,
ale Absurdului,
care ne înveșmântă,
trupurile veștejite,
de Statui Vivante,
trecute demult,
de prima tinerețe a Durerii,
ce ne sapă necontenit,
noi Riduri de Amintiri din Viitor,
pe frunțile Cuvintelor Uitării,
de noi înșine.

8) Într-o continuă goană după Absurd

Au început să cânte,
lebedele Virgulelor,
la gâturile cărora,
ne-am agățat Visele,
ce alunecă grele și abătute,
pe fumurile tot mai dense,
ale crematoriilor de Cuvinte,
ce ard necontenit,
în Privirile noastre,
pustii și reci,
care se pierd,
în aglomerațiile de Zile Goale,
printre care ne ducem,
rosturile de Statui Vivante,
ale Nimănui,
într-o continuă goană,
după Absurd.

9) E rezervată

Oricât de mult,
am vrea să înlăturăm,
gratiile ruginite ale Gândurilor,
nu vom reuși niciodată să ajungem,
la masa îmbelșugată,
a Speranței împlinite,
care e rezervată,
numai pentru,
Dumnezeul Greșelilor Creației,
al cărui Paradis trebuie întreținut,
cu Infernul nostru,
ale cărui margini,
se pierd în nesfârșirea Durerilor,
din Singurătatea Cuvintelor,
rătăcite prin Privile noastre.

10) Pe la mesele pustii ale Iubirilor

Norii de plumb ai Privirilor,
au început să-și verse,
Lacrimile Cuvintelor,
în cănile de pustiu,
ale Viselor deșarte,
pe care le bem într-una,
la crâșma insalubră a Destinului,
unde domnește fumul înecăcios,
al Zilelor Goale,
care ne servesc,
pe la mesele pustii,
ale Iubirilor,
Rolurile de Statui Vivante,
pe care le-am achitat,
cu Iluziile Vieții și Morții noastre.

11) Lăsându-ne orfani în brațele Singurătății

Poduri de Vise,
ce-abia se mai țin,
pe picioarele umflate și pline de cicatrici,
ale Rolurilor noastre,
de Statui Vivante ale Absurdului,
pe care suntem obligați,
să le jucăm,
pe străzile aglomerate de Durere,
unde nu suntem lăsați,
să ne așezăm,
câtuși de puțin,
pe Eternitatea nici unei Clipe,
ca să ne odihnim,
Disperarea,
gata să se prăbușească,
pe umerii deșălați ai Deșertăciunii,
lăsându-ne orfani,
în brațele Singurătății,
de noi înșine.

12) Peste mormintele Întrebărilor orfane de Răspunsuri

Oricât de mult,
ne-am dori să urcăm,
Treptele Înlăcrimate ale Cerului,
din Cimitirele Cuvintelor noastre,
pentru a ajunge la Perfecțiune,
nu vom face nimic altceva,
decât să implorăm Destinul,
să ne ofere,
Roluri atât de străine de noi înșine,
încât până și Iluziile Vieții și Morții,
ne-ar plânge,
cu Zâmbetele încleștate ale Zidurilor,
din Privirile abătute a Zilelor Goale,
care-și dorm somnul de veci,
pe Genele Sângelui,
Durerilor unor Străbuni,
ale căror case de plumb,
atârnă grele,
peste mormintele Întrebărilor,
orfane de Răspunsuri,
ale Păcatelor noastre Originare,
care ni se scurg,
prin trupurile vlăguite,
de Statui Vivante ale Absurdului.

13) În Lacrimi de Cuvinte

Zodii ale Blestemelor,
 ce aparent par pierdute,
 de Legămintele,
Non-Sensurilor Existenței,
încă ne mai caută,
 trupurile descompuse,
 ale Zilelor Goale,
a căror Roluri de Statui Vivante,
ale Absurdului,
s-au pierdut în praful Anilor de nea,
care s-au topit,
în Lacrimi de Cuvinte,
peste respirația de plumb a Destinelor,
în aglomerația cărora,
ne-am pierdut,
străzile desfundate ale Sufletelor,
pe care trebuia,
 să ne jucăm spectacolele,
  Iluziilor Vieții și Morții,
în aplauzele spectatorilor,
cu nume de Suferințe.

14) Unde locuieşte

Respirăm,
întregul nostru,
Non-Sens Existenţial,
numai Cimitire de Cuvinte,
turnate în cănile de pustiu,
ale Destinului,
atât de beat,
încât abia îşi mai poate duce,
Iluziile Vieţii şi Morţii,
la adresa scrisă,
pe plicurile Clipelor noastre,
de către Deşertăciune,
unde locuieşte,
de la naşterea fiecărui Suflet,
propria lui Suferinţă.

15) Alergând dezbrăcat de orice Principii

Tăcut și resemnat,
Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
a ajuns să ne bea,
din cănile de pustiu,
Suferința Iluziilor Vieții și Morții,
până când și-a pierdut mințile,
alergând dezbrăcat,
de orice Principii,
pe străzile desfundate,
ale Conștiinței,
unde pare a se fi rătăcit,
pentru totdeauna,
pe la porțile bordelurilor pline,
de Zile Goale,
care l-au ademenit,
în paturile Mormintelor,
de Zâmbete încleștate,
ale Anilor,
ce ne sunt înscriși,
prin cărțile de identitate,

ale Deșertăciunilor,
alături de fotografia noastră,
de Statui Vivante ale Absurdului,
care ne jucăm într-una,
Rolurile grele și cenușii de Plumb,
scrise de Moarte.

16) Ascuțite la Polizoarele Deșertăciunilor

Tulpini descompuse de Vise,
se pierd,
în fumurile Cuvintelor,
care se răsfiră,
printre degetele Cerului,
Durerilor noastre,
ascuțite,
la Polizoarele Deșertăciunilor,
de către Privirile mistuite,
de plumbul care le apasă,
Inimile de Spini,
însângerate,
pentru a fi depuse,
pe frunțile pline de sudoare,
ale Coroanei unei Suferințe,
al cărei rol,
trebuie jucat de către noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
ce pare că am fi rămas,
ale Nimănui.

17) Pe străzile pietruite cu Deșertăciune ale Lumii

Sunt trup,
de lebădă cântătoare,
menită pentru a fi Statuie Vivantă,
a Absurdului,
de la teatrul stradal al Morții,
care scrie în fiecare Zi,
scenarii imposibile,
pentru a fi pe placul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în aplauzele cărora,
ne mistuim,
Eternitățile Clipelor,
ce ne îngroașă,
convoaiele funerare,
ale Destinelor unor Suferințe,
de care avem parte,
din belșug,
pe străzile pietruite cu Deșertăciune,
ale Lumii.

18) De pe Țărmurile unde lipsesc Clepsidrele Durerii

Te caut Lumină Divină,
a Răsăriturilor,
de pe Țărmurile unde lipsesc,
Clepsidrele Durerii,
al căror rol,
îl jucăm obligatoriu,
tot noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
care trebuie să stârnim de fiecare dată,
aplauzele frenetice ale Morții,
fără de care,
Iluzile Non-Sensurilor Existenței,
nu sunt lăsate,
să ne arunce,
nici măcar,
cele câteva firimituri,
de Zâmbete încleștate,
ale Mormintelor de Cuvinte,
care ne mai hrănesc câteodată,
Foamea,
de a fi noi înșine.

19) Gratiile Cuvintelor

Oare chiar trebuie?,
să ne jucăm zilnic,
atât de bine,
rolul pregătit de Absurd,
cu nume de Suferință,
încât până și Iluziile Vieții și Morții,
să se oprească,
la festivalul dedicat nouă,
Statuilor Vivante,
ale acestei Lumi,
și să se întrebe,
dacă mai merită să fim încătușate,
pe străzile umplute,
cu Gratiile Cuvintelor,
din închisorile Viselor,
ce doreau să evadeze,
către tărâmurile Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii?

20) Rolul Zidurilor unor Priviri de piatră amară

Pe cine să întreb?,
de ce tot noi,
Statuile Vivante ale Absurdului?,
trebuie să jucăm,
de fiecare dată?,
când ne întâlnim întâmplător,
cu Umbrele pașilor unei Iubiri?,
Rolul Zidurilor unor Priviri,
de piatră amară?,
pe care trebuie să le sculptăm într-una,
până ce va ieși,
de sub praful Vorbelor Goale,
ale Greșelilor Creației,
din bordelurile sfinte,
ale Catedralelor de Vise,
Chipul cioplit al unui Dumnezeu,
care să se asemene cu noi,
atunci când nu ne bem,
propriile Lacrimi ale Cuvintelor,
în cănile de pustiu,
ale Destinului,
pe care suntem obligați,
să-l ducem pe umerii,
Suferințelor?.

21) Să ieșim învingători

Rătăciți printre meandrele,
Iluziilor Vieții și Morții,
încercăm de fiecare dată,
să ne depășim calitățile,
de Statui Vivante ale Absurdului,
jucând rolul bizar,
al Fericirii,
atunci când afișăm,
trambuline de Zâmbete,
de pe care ne sar Cuvintele,
în Lacrimile adânci și reci,
ale Compromisurilor,
învățând să înoate,
pentru competiția Deșertăciunilor,
la care sperăm,
de fiecare dată,
să ieșim învingători.

22) Florile de gheață ale Destinului

Suntem Statuile Vivante,
ale Absurdului,
ce ne jucăm Rolurile Timpului,
la Dansul Rătăcirilor,
de pe scenele Ruinelor de Vise,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
deoarece dorim,
să ne învingem propriul Sine,
pentru a reconstrui din el,
cu totul altceva,
decât,
Catedralele distruse ale Înțelesurilor,
înconjurate de Cimitirele de Cuvinte,
unde ne-am înmormântat dintotdeauna,
Strămoșii Genelor Suferinței,
la căpătâiul cărora,
ne-am plantat,
florile de gheață ale Destinului,
drept mulțumire,
pentru cănile de pustiu,
ce ni le-au dăruit,
ca să ne bem din ele,
nectarul Deșertăciunii.

23) Gata oricând să consoleze

Respirăm aerul crud,
de Statui Vivante,
al Iluziilor Vieții și Morții,
în care suntem obligați,
să ne jucăm rolurile obscure,
ale Conștiinței Nimănui,
alături de Zilele Goale,
gata oricând să consoleze,
bolile incurabile,
ale Eternităților de Clipe,
pe care Timpul perfid,
abia așteaptă să ni le ucidă,
la Tălpile,
propriilor noastre Destine.

24) Le este rușine

Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ne plătesc la suprapreț,
biletele către Moarte,
unde jucăm noi spectacole,
de Statui Vivante,
ale Compromisurilor,
îmbrăcate în haina strălucitoare,
a Fericirii,
scoasă din șifonierul,
Anilor atât de ponosiți,
încât până și Deșertăciunilor,
le este rușine,
să iasă cu ei,
pe străzile desfundate,
ale Privirilor de plumb,
încoronate cu Cimitirele de Cuvinte,
a căror spini,
fac să țâșnească Sângele Apusurilor,
Străbunilor Suferinței,
din Inima de Cer pustiu,
a Singurătății.

25) La fiecare Reprezentație

Care dintre noi,
suntem în stare,
să renunțăm la rolul de Statuie Vivantă,
pe care ni l-a hărăzit Destinul?,
la teatrul Iluziilor Vieții și Morții,
fără ajutorul,
Luminii Divine,
a Iubirii,
pe care sperăm,
ca într-o bună zi,
să o putem întreba,
cum ar trebui să ne schimbăm,
garderoba Suferinței,
pe care o îmbrăcăm,
la fiecare Reprezentație,
a Eternităților noastre de Clipe,
ucise de fiecare dată,
de către aplauzele Deșertăciunilor.

26) Prin convoaiele funerare ale Speranțelor

S-au împotmolit,
Iernile sentimentale,
de Frigurile aspre,
de pe buzele Cuvintelor,
ale căror Statui Vivante suntem,
pe străzile care nu zâmbesc niciodată,
Fericirii,
ce trece nebăgată în seamă,
de Iluziile Vieții și Morții,
prin convoaiele funerare,
ale Speranțelor,
ce se îndreaptă abătute,
către mormintele Gândurilor,
săpate cât mai adânc,
în Sufletele noastre.

27) O respirație în plus

Regrete adânci și prăpăstioase,
în care cădem,
agățați cu mâinile,
de toartele cănilor de pustiu,
pe care nu le omitem niciodată,
din Rolurile noastre,
de Statui Vivante,
ale Viselor,
până nu ne terminăm Spectacolul,
de a muri,
alături de Moartea,
care moare odată cu noi,
pe lespezile grele de Nori,
ce ne vor acoperi,
Regretele de a fi alungat Iubirea,
atunci când ne cerșea,
o singură fărâmă,
din Eternitatea unei Clipe,
și pe care am dat-o plini de lăcomie,
unei Lumi,
ce s-a dovedit a fi a Nimănui,
dar care ne promitea,
o respirație în plus,
la Anii de plumb ai Destinului.

28) Numele Singurătății încins pe rugul Regretelor

Ne-am ros tălpile Cuvintelor,
peste Orele pustii,
de Statui Vivante,
ale Gândurilor,
ce ne-au fost invitate de către Destin,
la masa cea de taină,
a Iluziilor Vieții și Morții,
unde au fost învățate,
ce este Suferința,
Zilelor Goale,
care au refuzat tratamentul,
străzilor aglomerate,
ale Privirilor de plumb,
care se lasă pe umerii vlăguiți,
ai Viselor noastre,
ce-abia mai reușesc,
să ne adreseze câteva Virgule,
și astea încâlcite,
printre nodurile unor Semne de Întrebare,
care nu ne-au spus niciodată nimic altceva,
decât numele Singurătății,
încins pe rugul Regretelor.

29) A juca piesele de Teatru Absurd

A vorbi despre Adevăr Absolut,
este ca și cum ai naște,
Ființa din Neființa,
Eternității,
care ne-a înveșmântat,
cu Lumina Divină,
a Fericirii,
pierdută definitiv,
prin Labirinturile de Poduri,
ale Suferințelor,
care ne unesc,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
de cele ale Vieții și Morții,
zămislite de Greșelile unei Creații,
a Nimănui,
pe care noi,
Statuile Vivante ale Deșertăciunii,
le folosim ca scenarii,
pentru a juca,
piesele de Teatru Absurd,
pe scena putredă a acestei Lumi.

30) În Lacrima Adevărului

Atunci când mi-ai dăruit,
Fericirea,
nu credeam că Destinul,
mi-o va așeza,
la gâtul de lebădă cântătoare,
a acestui Viitor al Singurătății,
pe care eu,
Statuia Vivantă,
a acestei Vieți,
îl port la Inima de Cer,
a Cuvântului propriei Nașteri,
printre aglomerațiile de Iluzii,
ale Non-Sensurilor Existenței,
unde nu credeam că te voi pierde,
atât de ușor,
în Lacrima Adevărului,
prin care mi se scurge Iubirea,
către Oceanul de Durere,
turnat în cănile de pustiu,
ale Destinului,
pe care le golesc,
în fiecare Eternitate de Clipă,
amintindu-mi de tine.

31) Identitatea de Statui Vivante

Umbre de Cuvinte,
căzute în dizgrația Prezentului,
încă mai urmăresc,
Jocurile de Foc,
ale Destinelor noastre,
care ne ard Singurătățile,
pe rugurile Durerii,
luminând-ne cu ele,
Fericirea,
tot mai îndepărtată,
care se ascunde,
printre hățișurile Speranțelor,
unde doream,
undeva-cândva,
să ne pierdem,
identitatea de Statui Vivante,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
crezând că va veni Ziua,
când vom reuși să evadăm,
de noi înșine.

32) Erai puntea pe care navigam

Erai puntea pe care navigam,
către Steaua Nemuririi,
Iubind,
fără să mai știu,
că sunt o nesemnificativă,
Statuie Vivantă,
legată cu sforile Destinului,
în mâinile Iluziilor Vieții și Morții,
care mă aruncă,
pe scena Teatrului Absurd,
al Non-Sensurilor Existenței,
pentru a-mi juca rolul,
în spectacolul cu nume de Suferință,
regizat de către Cănile de Pustiu,
ale Deșertăciunilor,
pe care trebuie să le beau,
până la capăt,
de fiecare dată,
când întâlnesc Ochii de Cer,
ai Sufletului tău.

33) Astru Divin

Atunci când ai fost clădită,
din praful stelar al Dragostei,
Lumina Divină,
a știut ce stele să aleagă,
pe bolta Infinitului,
pentru a ne dărui unul altuia,
Steaua Nemuririi,
unei Iubiri,
pe care Universul o aștepta,
de mai bine de o Eternitate,
să se nască,
pentru a-i lumina Depărtările,
cu strălucirea ei,
de Astru Divin,
ale cărui flăcări de Simțăminte,
îi topesc,
până și cele mai înghețate unghere,
ale Singurătății.

34) O Cangrenă a Fericirii

Rădăcini de stele,
înfipte în Țărâna Întrupării Cuvintelor,
de către Greșeala Creației,
pentru a diviniza,
o Cangrenă a Fericirii,
care și-a pierdut orice strălucire,
de când au încolțit,
spasmele Durerilor Facerii,
ce ne îmbracă Eternitățile Clipelor,
ucise de Timpul,
măsurat de Statuile Vivante ale Absurdului,
după Clepsidrele,
croite prin Bordelurile Conștiinței,
Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne trăim,
Moartea.

35) Chipul unei Singurătăți

Maluri surpate de Cuvinte,
străjuiesc Gândurile de plumb,
ale Apusurilor însângerate,
accidentate de Timpul indiferent,
aflat în traficul de carne vie,
al Statuilor Vivante,
cărora le cronometrează,
Iluziile Vieții și Morții,
după cele mai rafinate rețete,
ale Cănilor de Pustiu,
din care trebuie să bem,
Lacrimile pietrelor amare ale Înțelesurilor,
Non-Sensurilor Existenței,
din care ne-am sculptat,
chipul unei Singurătăți,
pe care abia mai reușim să o ducem,
pe umerii vlăguiți de sudoarea,
Speranțelor.

36) Un ucigaș de cea mai joasă speță

Labirinturi de Compromisuri,
lovesc cu putere,
în masa amorfă a Păcatelor Originare,
pe care le purtăm,
de fiecare dată,
atunci când noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
ne dăm în spectacol,
în fața Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
urcând pe scena Morții,
de pe care ne invocăm cu aplomb Viața,
recitând fiecare strofă,
pentru care și-a dat ultima suflare,
câte o Eternitate de Clipă,
ce ar fi reușit să ne salveze,
din infernul acestei Lumi,
dacă am fi știut,
de ce a devenit Timpul,
un ucigaș de cea mai joasă speță,
când s-a întâlnit cu Greșelile Creației,
ale Dumnezeului,
Nimănui.

37) Cumpătul Speranțelor

Icoane făcătoare de minuni,
numai pentru Păcatele Originare,
străjuiesc Zidurile apăsătoare,
ale Cuvintelor,
din Privirile descompuse,
în care se pare că ne-am pierdut,
mai demult decât Vremurile,
Cumpătul Speranțelor,
mistuite pe altarele,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
la care ne închinăm,
fiecare Eternitate de Clipă,
pe care o sacrificăm forțați,
în cinstea Morții,
care ne dă drept mulțumire,
îndeajuns de multe Cimitire de Cuvinte,
încât să nu ducem lipsă,
de nici un loc de veci,
pentru vreo Dorință,
de acum înainte.

38) Numai pentru noi Iubire

Plouă cu Vise,
pe străzile murdare de Compromisuri,
ale căror gropi de Înțelesuri,
sunt astupate la repezeală,
de Spectacolele Statuilor Vivante,
ale Absurdului,
pe care le dăm fiecare dintre noi,
la porțile ruginite,
dar mereu deschise,
ale Convoaielor funerare,
conduse solemn de Timpul,
mare maestru de Ceremonii,
a Lacrimilor,
pline de Zilele Goale,
ce se îndreaptă alene,
către aceelași Cimitir de Cuvinte,
pe care Iluziile Vieții și Morții,
l-au amenajat cu mult fast,
numai pentru noi,
Iubire.

39) De ce toate astea?

Spune-mi Doamne,
câte Eternități de Clipe,
ai îngropat la tălpile Păcatelor Originare,
doar ca să-ți ascunzi,
Greșelile propriei Tale Creații?

Câte Orizonturi de Plumb,
ai lăsat să cadă,
pe umerii vlăguiți ai Viselor,
care și-au pierdut până și ultima Șansă,
de a se împlini?,
când se putea să fie Fericire,
pentru fiecare Zi,
lăsată să se mistuie în această Lume,
care-ți întreține Ție Paradisul,
ridicându-ți Catedrale de Iubire?

De ce toate astea?

40) Să te vindec Iubire

Aș fi dat orice,
 să te vindec,
 Iubire,
atunci când ne-am lovit brutal,
 de Gările Zidurilor de Cuvinte,
unde trenul Inimii noastre de Cer,
nu a mai venit niciodată,
la peronul Așteptărilor,
 din Privirile căzute,
 în Prăpastiile Frigului din Gânduri,
alături de care,
rătăcim față de noi înșine,
înfruntând Depărtările,
prin Sângele învolburat,
 al Răsăriturilor Singurătății,
încât suntem conștienți,
că nu ne vom găsi vreodată,
Portul în care să ne acostăm,
Lacrimile Viselor,
care să se îmbrățișeze,
atunci când ni se preling,

pe fețele de Statui Vivante,
 ale Absurdului,
ce nu vor pentru nimic în Lume,
să învețe mimica Plânsului,
fiindcă totuși,
 încă mai speră,
să poată râde împreună.

41) Arta Absurdului Statuilor Vivante

Greșelile Creației,
Dumnezeului Nimănui,
au devenit atât de rafinate,
încât au dezvoltat,
Arta Absurdului,
Statuilor Vivante,
ce a devenit,
o adevărată Catedrală a Torturii,
clădită cu cărămizile Durerilor noastre,
care ne obligă,
să jucăm de fiecare dată,
numai pe Scena învechită,
prăfuită cu Disperare,
și mucegăită de Cruzime,
a Lumii Păcatelor Originare,
cu scândurile Iluziilor Vieții și Morții,
atât de putrede,
încât fiecărui actor,
ne este teamă,
ca nu cumva să cădem,
înainte de propriul Destin,
în brațele Cimitirelor de Vise,

la porțile cărora,
 stau cortegiile funerare,
ale Speranțelor,
ce-și conduc pe ultimul drum,
Eternitățile Clipelor moarte,
ale căror Spectacole,
 le-am jucat fiecare dintre noi,
cu casele închise,
ale Non-Sensurilor Existenței.

42) Rugurile Cerului

Fiecare Statuie Vivantă,
a fost creată,
să devenim o liră a Lacrimilor,
Cuvântului Facerii,
la care să-și cânte tristețea Neputinței,
Dumnezeul Greșelilor Creației,
pe Orizonturile tulburi și însângerate,
ale Istoriilor Păcatelor Originare,
ce-și mențin aprinse,
Rugurile Cerului,
pentru a mistui pe ele,
Spectacolele de Statui Vivante,
pe care le dăm zilnic,
prin Târgurile Eternităților de Clipe ucise,
ale Iluziilor Vieții și Morții noastre.

43) Pe strada desfundată a Viciului

Răstigniți,
pe Arta Absurdului Statuilor Vivante,
încercăm să jucăm,
numai în Spectacolele,
Iluziilor Vieții și Morții,
care sunt aplaudate,
de Păcatele Originare,
pe strada desfundată a Viciului,
știind că acesta,
are un Cimitir de Cuvânt,
greu de spus,
înaintea Greșelilor Creației,
a căror Cunoaștere o împărtășim,
Zilelor Goale,
din Bordelurile Fericirii noastre,
păzite cu străşnicie de Timpul,
ce și-a masacrat,
propriile Eternități de Clipe,
pentru a-și plăti construcția clădirii,
Teatrului Absurd,
al Destinelor noastre.

44) Florile de Vise

Țărmuri de Cuvinte,
cu nisipul Înțelesurilor,
spulberat de Vânturile Îndoielii,
de a se mai scurge,
prin Clepsidrele Sentimentelor,
pe care încă mai reușim,
să le ținem,
la pieptul Inimii de Cer,
a Privirii noastre,
ale cărei bătăi,
o simțim,
chiar și atunci,
când Arta Absurdului Durerii,
de a fi Statui Vivante,
ale Păcatelor Originare,
ne lovesc Eternitățile Clipelor,
pentru a ne despărți,
de Florile de Vise,
pe care ni le întindem unul altuia,
Iubind.

45) Cortegiile funerare ale Credinței

Resemnați,
pe străzile aglomerate cu Vicii,
ale Destinelor,
rupte din Orizonturile pustiite,
de Păcatele Originare,
ale Greșelilor Creației,
ne înnodăm funiile Viselor,
la gâturile de lebede cântătoare,
a Speranțelor,
conduse de cortegiile funerare,
ale Credinței,
în Arta Absurdului Statuilor Vivante,
la tălpile căreia ne jertfim,
până și ultima fărâmă,
din Eternitatea Clipei,
ce i-a mai rămas de ucis,
Timpului,
care ne însoțește,
pe ultimul drum,

către Cimitirele de Cuvinte,
pe Tărâmurile cărora,
ne-am clădit dintotdeauna,
 Catedralele Deşertăciunii,
pentru a ne închina,
la Icoanele Durerii,
care le atârnă pe Zidurile masive,
ale Remuşcărilor noastre.

46) Cu o sinceritate debordantă

Știu că ai lipsit,
 la Spectacolul din această seară,
unde am fost împins de către Destin,
să deslușesc,
 Arta Absurdului de Statuie Vivantă,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pe care le-am plimbat,
 prin toate Greșelile Creației,
 acestei Lumi a Nimănui,
Iubind,
cu o sinceritate debordantă,
Adevărul,
Păcatelor Originare,
care ne-a despărțit de noi înșine,
îndepărtându-ne mereu,
 până când am devenit,
un Univers al Singurătății,
căzut în genunchii Durerii,
la Icoanele făcătoare de minuni,
ale Deșertăciunii.

47) Ne învață pașii Durerii

Ne naștem,
într-o sală de așteptare,
a unei gări părăsite,
de trenurile Iubirii,
ce ne-a devenit scena,
pe care trebuie să ne dansăm,
propria Viață,
îmbrățișând Arta Absurdului,
Statuilor Vivante,
care ne învață pașii Durerii,
pe muzica cadențată,
a Iluziilor Vieții și Morții,
interpretată cu atâta măiestrie,
de către Destin,
la Balul Cimitirelor de Cuvinte,
ale Deșertăciunilor,
pe care le bem,
în cănile de pustiu,
ale Viitorului.

48) Îi cer Artei Absurdului acestei Lumi

Plouă cu Aripi de Statui Vivante,
prăbușite pe asfaltul Gândurilor,
reci și negre,
ce înălțau undeva-cândva,
Visele Amintirilor din Viitor,
spre Lumina Divină a Fericirii,
acum zac inerte,
și plânse,
doar de Ochii de Cer,
ai Nemărginirii,
unei Iubiri,
care îi cer,
Artei Absurdului acestei Lumi,
să nu le înjosească folosindu-le,
ca recuzită pentru Spectacolul,
Condiției Umane,
care se joacă cu casa închisă,
de când ne-am născut,
pe străzile insalubre,
de Țărână a Întrupării,
în Deșertăciune.

49) Mistuite de Arta Absurdului

Noduri de Vise rebele,
stau legate de Coșmarurile,
 Cănilor de Pustiu,
spre a fi date Fericirii,
 să le bea,
până la capătul Răbdărilor,
unor Orizonturi ale Nimănui,
pe care Ambiția unui Dumnezeu,
 al Greșelilor Creației,
le-a transformat,
în cavouri funerare,
 pline cu oasele albite,
 ale Speranțelor,
de a prinde,
ultimul tren al Iubirii,
în gara părăsită și ruinată a Destinelor,
mistuite de Arta Absurdului,
Statuilor Vivante,
pe care o interpretăm,
cu sârguință,
prin Cimitirele de Cuvinte,
ale Disperării.

50) În ropotele de aplauze ale Iluziilor Vieții și Morții

Zodii ale Disperării,
sunt jucate,
în Spectacolul Artei Absurdului,
de către Statuile Vivante,
ale Destinelor,
pe scenele ponosite și triste,
pline cu imitații jalnice,
de carton ondulat,
ale Adevărurilor Absolute,
folosite ca recuzită,
pentru Iubirile,
pe care le interpretăm,
pe bulevardele Viselor năruite,
unde ne plimbăm și azi,
ruinele Speranțelor,
în ropotele de aplauze,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

51) O facem cu adevărat fericită

Ferestre de Cer,
strivite de plumbul cenușiu,
și neprimitor al Norilor,
Cimitirelor de Cuvinte,
care ni se preling,
în stropi indiferenți și reci,
peste frunțile cănilor de pustiu,
ale Disperării,
umplându-le până la refuz,
ca mai apoi să le bem,
licoarea sculptată,
în piatra amară a Destinului,
de către Arta Absurdului,
Statuilor Vivante,
pe care le interpretăm cu măiestrie,
spre deliciul unei Morți,
pe care o facem cu adevărat,
fericită.

52) Apreciază cum se cuvine

Oare cât Paradis,
va mai reuși să ducă,
pe umerii săi vlăguiți,
de Disperare,
Infernul acestei Lumi,
a Dezrădăcinării,
de Lumina Divină a Iubirii?,
unde suntem forțați să interpretăm,
cele mai năstrușnice roluri,
ale Statuilor Vivante,
ducând Arta Absurdului,
spre cele mai performante culmi,
ale Deșertăciunii,
spre deliciul Iluziilor Vieții și Morții,
care apreciază cum se cuvine,
Non-Sensurile Existenței noastre,
ucigându-ne Eternitățile Clipelor,
ajutate de Timp.

53) Pe rugurile cărora ni se mistuie Iubirea

Oare câte reprezentații,
 mai avem de dat,
cu Spectacolul sinistru,
 al Non-Sensurilor Existenței,
care ne-au forțat,
 să devenim lebede cântătoare,
 cu gâturile înnodate,
 de Fericirea Morții,
pe bulevardele Disperărilor,
unde am rămas,
 singurele Statui Vivante,
care ne jucăm întreaga Viață,
pe acest scenariu,
al Disperării,
unde Nimeni nu ne mai privește,
recuzita însângerată a Apusurilor,
aprinse de flăcările Durerii,
pe rugurile cărora ni se mistuie,
Iubirea.

54) Ne ducem Zilele de Plumb

Înveșmântați în mantia Disperării,
Statuilor Vivante ale Deșertăciunii,
ne ducem Zilele de Plumb,
pe umerii Norilor de Vise,
tot mai vlăguiți și debusolați,
ce reușesc cu greu să treacă,
podurile ruinate,
de Arta Absurdului,
care ne unesc Zilele Goale,
legate la Ochii de Cer,
ai Împlinirilor,
de gările pustii și triste,
ale Despărțirilor,
prin care nu știu,
dacă ne-a mai rămas,
măcar o firimitură,
din Eternitatea unei Clipe,
care-și așteaptă în zadar,
Iubirea?

55) Suflete fără identitate

Reptile de Nori reci și crude,
ne sfâșie Cerul Cuvintelor,
din Privirile rătăcite,
prin aglomerația de Suflete,
fără identitate,
a Statuilor Vivante,
cărora le interpretăm,
Arta Absurdului,
pe Orizonturile pustii,
aprinse de flăcările Disperării,
care ne acompaniază,
dansul nebun,
al Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le ținem,
în brațele Deșertăciunilor,
întreaga noastră osândă,
de a fi întrupați,
în Țărâna Durerii.

56) În sălbăticia Societății de Consum Moarte

Răsfirați,
printre Mormintele Întrebărilor,
înhumate în cavourile Răspunsurilor,
reci și neprimitoare,
pe care le-am adresat,
undeva-cândva,
Iubirii,
am ajuns,
să ne interpretăm,
rolurile Artei Absurdului,
unor Statui Vivante,
a căror recuzită este Disperarea,
unor animale de pradă,
care nu mai pot sfâșia,
Conștiința Nimănui,
în sălbăticia Societății de Consum,
Moarte.

57) Scânteind cu foc de Remușcări și Regrete

Roțile de cremene ale Speranțelor,
bântuite de Amintirile Viitorului,
scrășnesc pe drumurile fără de întoarcere,
ale Sentimentelor,
scânteind cu foc de Remușcări și Regrete,
de câte ori întâlnesc,
câte o piatră amară a Fericirii,
din care Sufletul își sculpta Visele,
acum înmormântate,
în noroiul rece al câte unei Întrupări,
de Zile Goale ale Uitării,
reușind să evadeze,
din condiția umilă,
de Statuie Vivantă a Absurdului,
pe care trebuia să o interpreteze,
cât mai perfect cu putință,
spre deliciul Non-Sensurilor Existenței,
ce dețin controlul,
acestei Lumi a Nimănui.

58) Zăpezi de Întuneric

Zăpezi de Întuneric,
ne îngheață,
 măduva Inimii de Cer,
ce cade grea și apăsătoare,
peste Lacrimile,
 Cuvintelor fierbinți,
topindu-se la tălpile Viselor,
pe care ni le adresăm fără să știm,
Absurdului,
al cărui rol de Statuie Vivantă,
îl interpretăm,
pe scenele pustii,
 ale Întrebărilor,
 despre noi înșine,
care ne acompaniază Disperarea,
aruncată în groapa cu lei,
 a Durerilor,
de Iluziile Vieții și Morții.

59) Greața Absurdului

Ziduri de piatră amară,
ne străjuiesc Privirile sculptate,
în trupurile lor masive,
de Neînțelesuri și Singurătate,
pentru a fi vândute pe nimic,
celor mai odioase roluri,
de Statui Vivante,
pe care trebuie să le interpretăm,
folosind recuzita roasă și învechită,
a Întrebărilor fără Răspunsuri,
ce ni se scurg,
în cănile de pustiu,
ale Disperării,
umplându-le până la refuz,
cu Greața Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
acestei Lumi,
la care am fost osândiți,
să trăim.

60) Către porțile aceleiași Morți

Lacrimi de Vise,
arse pe rugul Singurătății,
ni se prelig rebele,
pe Cerul Inimilor,
a cărui Nori de Cuvinte,
abia se mai abțin,
să nu iște Furtunile,
Rolurilor de Tunete și Fulgere,
a Statuilor Vivante,
pe care le interpretăm,
pentru a ne desfăta Moartea,
cu Absurdul rece și distant,
al Destinelor,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
izvorâte din Greșelile Creației,
pe care suntem obligați să le ducem,
întreaga noastră Existență,
a Non-Sensurilor,
către porțile aceleiași Morți,
care se va dovedi,
unica noastră izbăvire,
de noi înșine.

61) Frânghia de sinucigaș a Destinului

Candelabre de Vise,
cărora le aprindem,
dorințele noastre de a fi împreună,
peste întunericul Zilelor Goale,
primite ca recuzită,
de la Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
strălucesc,
pe bulevardele infecte,
ale Statuilor Vivante,
cărora le interpretăm,
fără voia noastră,
Rolurile Absurdului,
în care ne-au întrupat,
Disperările,
pe care trebuie să le jucăm,
până la capătul,
unde ni se termină,
Frânghia de sinucigaș,
a Destinului,
de care ne-am înnodat,
Întâmplările Neîntâmplătoare,
dintre Ființă și Neființă.

62) Nu ar fi devenit din Neființă Ființă

Abisuri adânci,
de Gânduri îndoite,
rup tainele ascunse,
ale Întunecimilor,
a căror Conștiințe,
ne-au zămislit Țărâna Durerii,
în care ne-am întrupat,
Destinele de Statui Vivante,
ce strălucesc în Arta Absurdului,
ce nu se compromite niciodată,
înaintea Iluziilor,
Non-Sensurilor Existenței,
fără de care Viața și Moartea,
nu ar fi devenit din Neființă,
Ființă.

63) Carnea Virgulelor

Fiarele sălbatice ale Cuvintelor,
au început să ne sfâșie,
carnea Virgulelor,
ale căror Priviri descompuse,
și injectate,
cu Sângele bolnav al Disperării,
ne arătau turbarea,
noilor Roluri ale Statuilor Vivante,
pe care trebuie să le jucăm,
cu casele Viselor închise,
în stagiunea Vieții și Morții,
de pe scena Iluziilor,
Non-Sensurilor Existenței,
ce au devenit mari maestre,
în Arta Absurdului,
cotidian,
al Societății de Consum,
Deșertăciune.

64) Pe ruinele podurilor pe care le trecem

Ciupercile comestibile,
 ale Viselor,
din coșurile pline cu Deșertăciune,
ale Statuilor Vivante,
au devenit otrăvitoare,
pe scenele Teatrului Absurd,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
după ce Timpul,
și-a ospătat cu ele,
Eternitățile Clipelor,
îndatorate cu o Moarte,
Iubirii,
pentru fiecare Spectacol,
 pe care îl dăm,
Iluziilor Fericirii sau Durerii,
pe ruinele podurilor,
 pe care le trecem,
între Ființă și Neființă.

65) Cu mânecile Durerii

Coroanele de spini,
ale Compromisurilor,
ne sunt așezate,
pe frunțile Gândurilor,
pline de sudoarea Iluziilor Fericirii,
pe care le ștergem mereu,
cu mânecile Durerii,
tot mai slinoase și reci,
cu fierbințeala Speranțelor,
împotmolite în Orizonturile,
grele și cenușii,
ale Mormintelor de Zâmbete încleștate,
rătăcite printre cavourile,
sculptate din piatra amară a Privirilor,
descompuse la tălpile Singurătății,
de noi înșine.

66) Văzând ce fel de Roluri stranii

Atunci când,
Steagurile Iluziilor Vieții și Morții,
au început să fluture,
peste Tărâmurile Întrupărilor în Durere,
doar Greșelile Creației tronau,
peste Nemărginirea Non-Sensurilor Existenței,
ce mai aveau puterea să înlăture,
Păcatele Originare,
săpate de o Conștiință bolnavă,
în piatra amară a Viitorului,
din care Suferințele,
ne vor sculpta Sufletele,
după chipurile și asemănările lor,
fiindcă Dumnezeu,
s-a făcut nevăzut,
văzând ce fel de Roluri stranii,
care tind spre perfecțiune,
în Arta Absurdului,
a creat,
pentru Statuile Vivante,
pe care suntem forțați să le interpretăm,
până la Moarte.

67) Când îl găsim împotmolit

De la naștere,
primim roluri de Ziduri,
la Teatrul Absurdului,
Statuilor Vivante,
pe care le interpretăm,
îngenuncheați,
la tălpile Icoanelor,
unor Greșeli ale Creației,
ce și-au clădit,
Catedrale cât mai luxoase și impunătoare,
în Sufletele noastre,
rătăcite prin labirinturile Întunericului,
unde Luminii Divine,
a Iubirii,
Adevărului Absolut,
îi este imposibil de pătruns,
fără ajutorul Străinului Subconștient,
la care apelăm atât de rar,
atunci când îl găsim împotmolit,
într-una din Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

68) Prin Icoanele Greșelilor Creației

Potcoave aducătoare de Noroc,
zac ruginite la margine de Destin,
printre desișurile pline de buruieni,
ale Rolurilor de Statui Vivante,
tot mai îndurerate,
pe scenele stropite,
cu Lacrimile reci de plumb,
ale Deșertăciunii,
ce se preling haotic,
pe obrajii livizi ai Artei Absurdului,
care ne-a îmbrățișat,
înfiindu-ne,
din brațele încleștate,
ale Zâmbetelor perverse,
izvorâte din Ridurile adânci,
ale Zilelor Goale,
care ne caută și acum,
prin Icoanele Greșelilor Creației,
Moartea.

69) Dar atât de admirate de Moarte

Strune stranii de Voci descompuse,
leagă la ochi Cimitirele Cuvintelor,
să nu poată zări,
rugurile Artei Absurdului,
pe care ard Statuile Vivante,
ale Privirilor descompuse,
pentru a fi pierdute,
spre Nicăieri,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pentru care Fericirea,
este un talisman,
ce trebuie atârnat,
de gâturile lebedelor cântătoare,
pe care ni se preling,
Lacrimile Zidurilor de Speranțe,
peste care nu vom reuși,
să trecem vreodată,
către noi înșine,
cei de dinainte de a fi Lumea,
dar atât de admirate,
de Moarte.

70) Pe care abia mai înaintăm istoviți de noi înșine

Aș vrea să-ți pieptăn părul Zorilor,
cu Norii albi și strălucitori,
pe care călătoresc Îngerii Păzitori,
ai Fericirii,
fără să mai vreau,
să înțeleg,
că ne-ar fi pierdut,
pe drumurile prăfuite ale Destinelor,
înglodate în noroaiele Întrupărilor în Durere,
pe care abia mai înaintăm,
istoviți de noi înșine,
cei de acum,
și nicidecum cei de dinainte de a fi Lumea,
Iluziilor Vieții și Morții,
care am fost,
și suntem și acum,
doar în Amintirile rătăcite ale Viitorului,
regăsit rareori,
printre Lacrimile amare,
ale Străinului Subconștient,
pe care îl întâlnim atât de rar,
pe scenele Statuilor Vivante,
ale Absurdului,
unde ne jucăm Rolurile Destinelor.

71) Sunt un Blestem la fel de greu

Zdrobiți de Durerile Iluziilor Fericirii,
ne căutăm izbăvirea,
în adâncurile tot mai întunecate,
ale Non-Sensurilor Existenței,
pe care le împletim,
în coroane de spini,
crezând că ne pot mântui,
de noi înșine,
cei de dinainte de a fi Lumea,
despre care Păcatele noastre Originare,
ne lasă să credem,
că Amintirile Viitorului,
sunt un Blestem,
la fel de greu,
precum Regăsirea Luminii Divine,
a Adevărului Absolut,
al Iubirii,
ce ne-ar dezvălui,
Greșelile Creației.

72) Eternități de Clipe pe care le-am trăit

Înveșmântat,
în mantia Iluziilor Fericirii,
nu pot să nu regăsesc,
frigul Morții,
printre buzele reci și inexpresive,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
spre care mi se îndreaptă,
de fiecare dată,
negreșit,
convoaiele funerare,
de Eternități de Clipe,
pe care le-am trăit,
și pe care Arta Absurdului,
Statuilor Vivante,
le-a jucat de fiecare dată,
în interpretarea noastră,
Iubire,
fără să-mi dau seama,
că astfel te pierd,
pentru totdeauna.

73) Care îi jucau Rolul în locul nostru

Nori de Vicii,
cern petalele Durerii,
peste Lacrimile Viselor,
pierdute prin Cimitirele Cuvintelor,
ale căror Zile Goale,
ademenesc cu Zâmbetele descompuse,
cadavrele Speranțelor,
la tălpile cărora,
ne-au îngenuncheat Destinele,
până când au descoperit,
că Iubirea,
ne trecuse puntea,
dintre Ființă și Neființă,
pierzând-o,
printre alte Statui Vivante,
care îi jucau Rolul,
în locul nostru,
desvârșind astfel,
Teatrul Absurd,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

74) Lungi și agasante Iluzii ale Fericirii

Umbre reci ne ademenesc,
cu Vorbele Goale ale Zilelor,
măcinate de Cimitirele Viselor,
în care ne înmormântăm,
Amintirile Viitorului,
alături de convoaiele funerare,
formate din lungi și agasante,
Iluzii ale Fericirii,
pe care le datora Destinul,
Compromisurilor dintre noi și Moartea,
pe care o vom considera până la urmă,
unica noastră izbăvire,
de Noroiul Întrupării,
în Durerea Statuilor Vivante,
pe care le-am jucat,
în cele mai diverse ipostaze,
perfecționând Arta Absurdului.

75) Pe Noroiul pârjolit de Uitare

Zori de Flăcări,
ne ard pe rugurile Deșertăciunii,
acestei lumi,
Privirile pierdute ale Singurătății,
mistuindu-le,
pe drumurile fără de întoarcere,
ale Non-Sensurilor Existenței,
lăsând Umbrele Regretelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
unor Speranțe,
să încolțească,
pe Noroiul pârjolit de Uitare,
al Întrupărilor în Durere,
ale căror Roluri,
de Statui Vivante ale Absurdului,
le joacă Destinele noastre,
Iubire,
ce ai rămas,
a Nimănui.

76) Ne-au însoțit până aici în Infernul Deșertăciunii

De ce Doamne,
ai fost de acord,
cu Rădăcinile noastre smulse,
din Steaua Nemuririi,
Amintirilor din Viitor,
pentru a fi replantate,
în Mocirla Întrupărilor în Durere,
alături de Lacrimile Fericirii,
care ne-au însoțit până aici,
în Infernul Deșertăciunii,
și care dinainte,
de a fi Iluziile Vieții și Morții,
ni se prelingeau pe obrajii fierbinți,
ai Luminii Divine,
a Iubirii noastre,
ce s-au uscat pentru totdeauna,
pe scena Statuilor Vivante ale Absurdului,
unde suntem obligați,
să ne jucăm până la capăt,
Rolurile Destinului,
primite în dar de la Moarte.

77) Arta Absurdului Durerii

Ne-am rătăcit,
 printre atâtea Roluri de Statui Vivante,
pe care trebuie să le jucăm,
încât am devenit noi înșine,
cănile de pustiu,
 din care-și beau Orizonturile Singurătății,
Durerea,
 pe tot parcursul,
 Non-Sensurilor Existenței noastre,
îmbrăcând mantiile Iluziilor Vieții și Morții,
pe Frigul de sfârșit de Conștiință,
ce curge pe fața Destinului,
spălându-i Eternitățile de Clipe ucise,
care îi rămân adeseori,
 în barba deasă a Deșertăciunii,
pe care doar,
 Arta Absurdului Durerii,
 din Privirile pierdute ale Zilelor Goale,
prin care trecem,
o mai poate pieptăna câteodată,
știind cât de încâlcite sunt Căile,

Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
care se termină,
în aceeași Moarte,
a Uitării,
în care ne-am întrupat și noi,
Iubirea,
al cărei Suflet,
eram de dinainte de a fi,
acest Univers.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul

le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o

vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe

”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini

eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeţii ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît

de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate

interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi

poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să

însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea

lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie. Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi*

realitate, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete,

este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu

calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca

aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi

fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le

înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi

distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013

- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality- Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iubire și Sacrificiu- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Disperare- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Statuile Vivante ale Absurdului Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence:

Philosophical poems the United States of America 2017

- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017

- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The

Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017

- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN
- ARTA ABSURDULUI STATUILOR VIVANTE -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- ARTA ABSURDULUI STATUILOR VIVANTE -

-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- ARTA ABSURDULUI STATUILOR VIVANTE -
-poeme filosofice-